

LATVIJAS REPUBLIKAS TIESĪBSARGS

Baznīcas iela 25, Rīga, LV 1010, tālr. 67686768, fakss 7244074, e-pasts tiesibsargs@tiesibsargs.lv

Rīgā

15.10.2013. Nr. 1-6/17
Uz 09.09.2013. Nr.1-04/305-pav

**Latvijas Republikas
Satversmes tiesai**
Jura Alunāna ielā 1
Rīgā, LV – 1010

Par viedokļa sniegšanu

Tiesībsarga birojā ir saņemts Latvijas Republikas Satversmes tiesas tiesneses S.Osipovas 2013.gada 9.septembra lēmums, ar kuru tiesībsargs atzīts par pieaicināto personu lietā Nr.2013-11-01 „Par Kriminālprocesa likuma 246.panta otrās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92.panta pirmajam teikumam”, kas ierosināta pēc Igora Jegorova pieteikuma.

Lēmumā nolemts uzaicināt tiesībsargu līdz 2013.gada 11.oktobrim rakstveidā izteikt viedokli par apstrīdētās tiesību normas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92.panta pirmajam teikumam un jautājumiem, kuriem tiesībsarga ieskatā varētu būt nozīme lietā Nr.2013-11-01, cita starpā sniedzot atbildes:

- 1) vai līdzšinējā apstrīdētās normas piemērošanas praksē tiesībsargs novēro kādas nepilnības? Vai sakarā ar pirmstiesas apcietinājuma piemērošanu saņemti kādi personu iesniegumi?
- 2) vai apstrīdētās normas grozījumi, ko Saeima pieņēma 2013.gada 23.maijā un kas stāsies spēkā 2013.gada 27.oktobrī, varētu mazināt vai novērst apstrīdētās normas spēkā esošās redakcijas nepilnības?

Līdz ar Satversmes tiesas tiesneses S.Osipovas 2013.gada 9.septembra lēmumu Tiesībsarga birojā saņemts Igora Jegorova pieteikuma un Latvijas Republikas Saeimas (turpmāk – Saeima) atbildes raksta kopijas. Pieteikumā Igors Jegorovs pauž viedokli, ka Kriminālprocesa likuma (turpmāk – KPL) 246.panta otrā daļa (turpmāk – apstrīdētā norma) ierobežo viņa tiesības uz taisnīgu tiesu, lemјot par drošības līdzekļa, kas saistīts ar brīvības atņemšanu, piemērošanu, jo neparedz tiesības iepazīties ar tiem kriminālprocesa materiāliem, uz kuriem ir pamatots procesa virzītāja ierosinājums. Pieteicējam

kā personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, ir tiesības iepazīties tikai ar procesa virzītāja sagatavoto ierosinājumu piemērot drošības līdzekli, kurš ne vienmēr atspoguļo visus lietā būtiskos apstākļus. Tādējādi ne pieteicējam, ne viņa aizstāvim nav iespējams pilnvērtīgi paust savu viedokli par drošības līdzekļa pamatotību un efektīvi apstrīdēt procesa virzītāja norādīto motivāciju. Līdz ar to netiek ievērots pušu līdztiesības princips, kā arī tiek skartas pieteicēja tiesības uz brīvību – tiesības tikt informētam par aizturēšanas iemesliem.

Saeima atbildes rakstā atzīst, ka apstrīdētās tiesību normas piemērošanā bija vērojamas nepilnības. Tādēļ tika izstrādāti un pieņemti grozījumi apstrīdētajā tiesību normā, precizējot tās saturu – ierosinājumā norādāms pamatojums, kāpēc tiek lūgts piemērot konkrēto drošības līdzekli, un šis pamatojums jābalsta uz konkrētiem lietas materiāliem. Turklāt KPL papildināts ar 60.² pantu, kurā paredzētas personas, kurai ir tiesības uz aizstāvību, pamattiesības kriminālprocesā. Grozījumi KPL stāsies spēkā 2013.gada 27.oktobrī.

[1] Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 92.panta pirmajā teikumā noteikts: „Ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā.” Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencijas) 5.panta otrajā daļā noteikts, ka ikviena arestēta persona nekavējoties jāinformē viņai saprotamā valodā par aizturēšanas iemesliem un par jebkuru viņai izvirzīto apsūdzību. Līdz ar to, lai nodrošinātu personas tiesības tikt informētam par aizturēšanas vai apcietinājuma iemesliem, ir svarīgi nodrošināt personas tiesības iepazīties ar tiem faktiem un apstākļiem, kas ir par pamatu personas tiesību uz brīvību ierobežojumam. Lai arī, neievērojot Konvencijas 5.panta otrajā daļā minēto nosacījumu, var tikt pieļauts personas tiesību uz brīvību pārkāpums, iepriekš minētās tiesības ir cieši saistītas ar tām procesuālajām tiesībām un garantijām, kuras izriet no Konvencijas 6.panta – tiesībām uz taisnīgu tiesu. Līdz ar to, izvērtējot, vai apstrīdētā norma nodrošina personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību (turpmāk – Personas) Konvencijas 5.panta otrajā daļā minētās garantijas, pamatā ir jāvadās pēc tām garantijām, kuras ir iekļautas Konvencijas 6.pantā attiecībā uz taisnīga tiesas procesa nodrošināšanu daļā, kas skar procesu par drošības līdzekļa kas saistīts ar brīvības atņemšanu, piemērošanu.

Konvencijas 6.panta pirmās daļas pirmais teikums nosaka, ka ikvienam ir tiesības, nosakot savu civilo tiesību un pienākumu vai jebkuras viņam izvirzītās apsūdzības pamatotību krimināllietā, uz taisnīgu un atklātu lietas izskatīšanu saprātīgos termiņos neatkarīgā un objektīvā ar likumu izveidotā tiesā. Konvencijas 6.panta trešās daļas a) un b) apakšpunktā noteikts, ka ikvienam, kas tiek apsūdzēts noziedzīgā nodarījumā, ir tiesības tikt nekavējoties, viņam saprotamā valodā un detalizēti informētam par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu, kā arī uz laiku un līdzekļiem, kas nepieciešami, lai sagatavotu savu aizstāvību.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (turpmāk – ECT) lietā Lavents pret Latviju norādīja, ka „pat tad, ja procesam 5.panta 4.punkta izpratnē nav vienmēr jāsatur identiskas garantijas tām, kas prasītas 6.panta 1.punktā attiecībā uz civilprocesu

vai kriminālprocesu, ir nepieciešams, lai procesam būtu tiesas raksturs un tas piedāvātu brīvības atņemšanas attiecīgajam veidam atbilstošas garantijas.”¹ Secīgi, lai arī jautājumu izlemšanā par apcietinājuma piemērošanu nav nepieciešams nodrošināt identiskas garantijas tām, kādas paredzētas Konvencijas 6.panta pirmajā daļā, tām jābūt pietiekami plašām, lai neliegtu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, tiesības uz taisnīgu tiesu pēc būtības.

[2] ECT iepriekš ir skaidrojusi taisnīgas tiesas jēdziena saturu, norādot, ka tiesību uz taisnīgu tiesu garantijām ir jābūt efektīvām, praksē saprātīgi īstenojamām, ne teorētiskām. Arī vienas garantijas efektivitātes trūkums var novest pie visa procesa netaisnīguma un netaisnīga rezultāta.² Turklāt, lai konstatētu tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpumu, nav nepieciešams konstatēt, ka pārkāpums konkrētajā gadījumā patiešām ir novedis pie netaisnīga rezultāta.³

Valsts pienākums nodrošināt personas tiesību uz taisnīgu tiesu ievērošanu un īstenošanu pamatā izpaužas kā pozitīvs pienākums. Proti, valstij ir pienākums veikt aktīvas darbības, piemēram, nodrošināt tiesībām uz taisnīgu tiesu atbilstošu normatīvo regulējumu, izveidot tiesas, nodrošināt tiesnešu neatkarību, nodrošināt tiesas spriešanai nepieciešamos resursus, nodrošināt personas nepieciešamajā apjomā ar advokāta, tulka pakalpojumiem u.tml. Vienlaikus valstij ir arī negatīvs pienākums – atturēties no jebkādām darbībām, kas personām rada nepamatotus šķēršļus šo tiesību pilnvērtīgai izmantošanai.⁴

Procesuālās līdztiesības princips (equality of arms) ir būtisks tiesību uz taisnīgu tiesu elements.⁵ Minētais princips ir attiecināms uz visu kategoriju tiesai pakļautajām lietām.⁶ Tas noteic, ka lietas izskatīšanas procesā procesa dalībnieku tiesībām ir jābūt taisnīgi līdzsvarotām, proti, katram jābūt nodrošinātām adekvātām iespējām izmantot procesuālos līdzekļus, neesot nepamatoti nostādītam nelabvēlīgākā stāvoklī kā citi procesa dalībnieki.⁷ No procesuālās līdztiesības principa izriet valsts pienākums izveidot tādu lietu izskatīšanas procesuāli tiesisko regulējumu, kas to efektīvi nodrošina.

Nemot vērā iepriekš minētās atziņas, uzskatu, ka procesuālās līdztiesības principa nodrošināšana ir būtiska tiesību uz taisnīgu tiesu procesa nodrošināšanas sastāvdaļa, kas ir nodrošināma arī gadījumos, kad tiek lemts par ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanu personai.

[3] Lai konstatētu, vai apstrīdētā norma atbilst Satversmes 92.panta pirmajam teikumam, jāizvērtē, vai tā: 1) ir noteikta ar likumu; 2) attaisnojama ar leģitīmu mērķi; 3) ir samērīga ar noteikto mērķi. Turklāt, izvērtējot ierobežojums samērīgumu ir nepieciešams noskaidrot, vai leģitīmā mērķa sasniegšanai pastāv citi, personas tiesības mazāk ierobežojoši līdzekļi. Nemot

¹ ECT 2002.gada 28.novembra spriedums lietā Lavents c. Lettonie, pieteikuma Nr. 58442/00, §81.

² ECT 1979.gada 9.oktobra spriedums lietā Airey v. Ireland, pieteikuma Nr.6289/73, §24.

³ ECT 1980.gada 13.maija spriedums lietā Artico v. Italy, pieteikuma Nr.6694/74, §35.

⁴ Satversmes 8.nodaļas komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Rīga: 2011. 125.lpp., 30.punkts.

⁵ EP Skaidrojošais ziņojums par Konvencijas 7.protokolu. Satversmes 8.nodaļas komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Rīga: 2011. 125.lpp., 30.punkts.

⁶ ECT 1993.gada 27.oktobra spriedums lietā Dombo Beheer B.V. v. The Netherlands, pieteikuma Nr.14448/88, §33.

⁷ Satversmes tiesas 2010.gada 30.marta spriedums lietā Nr.2009-85-01, 12.punkts.

vērā, ka Latvijai ir saistoša Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija, kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas veidotā prakse par Konvencijas normu saturu, vērtējumam tiks izmantota Eiropas Cilvēktiesību tiesas prakse.

[3.1] Apstrīdētā norma ir ietverta Kriminālprocesa likuma 246.panta otrajā daļā un nosaka: „Pirms pieņemt lēmumu par tāda drošības līdzekļa piemērošanu, kas saistīts ar brīvības atņemšanu, procesa virzītājs izsniedz personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, tā ierosinājuma kopiju, kurā pamatota drošības līdzekļa izvēle.” Tiesībsarga birojā nav informācijas par to, ka apstrīdētā norma būtu pieņemta, neievērojot normatīvo aktu pieņemšanas procedūru, kas arī netiek apstrīdēts, līdz ar to secināms, ka tā noteikta ar likumu.

[3.2] Satversmes 116.pantā nav pieminēts tās 92.pants, tomēr tas nenozīmē, ka šajā pantā noteiktajām pamattiesībām nevarētu noteikt kādus ierobežojumus. Satversmes tiesa iepriekš ir secinājusi, ka arī Satversmes 116.pantā neminētās pamattiesības var ierobežot, lai aizsargātu citas Satversmē garantētās vērtības.⁸ Konkrētajā gadījumā, lai ievērotu sabiedrības intereses un aizsargātu citu personu pamattiesības, apstrīdētā norma ierobežo personas, kurai ir tiesības uz aizstāvību (turpmāk – Personai) un viņas aizstāvja tiesības iepazīties ar tiem kriminālprocesa materiāliem, kuri ir par pamatu apcietinājuma piemērošanai, tādējādi nenodrošinot līdztiesības principa ievērošanu procesa gaitā.

Personai, kā arī viņas aizstāvim ir tiesības iepazīties tikai ar procesa virzītāja iepriekš sagatavota dokumenta – ierosinājuma par drošības līdzekļa piemērošanu, saturu, bet nav tiesību iepazīties ar kriminālprocesa materiāliem, no kuriem izriet nepieciešamība piemērot konkrēto ar brīvības atņemšanu saistīto drošības līdzekli. Minētais ierobežojums izriet arī no KPL 375.panta pirmās daļas, kas nosaka: „Kriminālprocesa laikā krimināllietā esošie materiāli ir izmeklēšanas noslēpums un ar tiem drīkst iepazīties amatpersonas, kuras veic kriminālprocesu, kā arī personas, kurām minētās amatpersonas attiecīgos materiālus uzrāda šajā likumā paredzētajā kārtībā.” Tā kā konkrētajā gadījumā jautājums par drošības līdzekļa piemērošanu tiek izlemts pirmstiesas kriminālprocesa stadijā, tad kriminālprocesa materiāli atbilstoši KPL ietvertajam tiesiskajam regulējumam Personai nav uzrādāmi, jo ir uzskatāmi par izmeklēšanas noslēpumu.

Apstrīdētā tiesību norma savstarpējā kontekstā ar KPL 375.panta pirmo daļu ir radīta, lai pirmstiesas kriminālprocesā nodrošinātu netraucētu tā vešanu, kā arī aizsargātu iespējamo liecinieku vai cietušo intereses, kuras varētu būt apdraudētas, ja kriminālprocesa materiālos ietvertā informācija taptu zināma Personai, un kura varētu šīs personas pretlikumīgā veidā ietekmēt. Ņemot vērā minēto, secināms, ka apstrīdētajai tiesību normai ir leģitīms mērķis, un tā nodrošina plašākas sabiedrības un citu konkrētajā kriminālprocesā iesaistīto personu (piemēram, cietušo un liecinieku) interešu aizsardzību, kā arī nodrošina netraucētu kriminālprocesa gaitu.

⁸ Satversmes tiesas 2002.gada 22.oktobra spriedums lietā Nr.2002-04-03, secinājumu daļa 2.punkts; Satversmes tiesas 2003.gada 23.aprīļa spriedums lietā Nr.2002-20-0103, secinājumu daļas 5.punkts.

[3.3] Izvērtējot Personas interešu ierobežojuma samērīgumu ar sabiedrības un citu kriminālprocesā iesaistīto personu interesēm, vēlos norādīt sekojošo.

ECT iepriekš savos spriedumos ir vērsusi uzmanību, ka kompetentai tiesai ir pienākums izvērtēt „ne tikai atbilstību nacionālajā likumā paredzētajai procesuālajai kārtībai, bet arī aresta pamatā esošo šaubu saprātīgumu, kā arī aresta un tam sekojošā apcietinājuma mērķa pamatotību.” Tiesai, izvērtējot apcietinājuma piemērošanas likumību, ir jānodrošina visas procesuālās garantijas. Procesā ir jāievēro pušu līdztiesības princips starp prokuroru un apcietināto personu. Pušu līdztiesības princips nav ievērots, ja aizstāvim ir liegta pieeja tiem izmeklēšanas dokumentiem, kuri ir svarīgi, lai efektīvi apstrīdētu viņa klienta brīvības ierobežošanas pamatotību.⁹

Atbilstoši apstrīdētajā normā ietvertajam regulējumam Personai, kā arī viņas aizstāvim KPL ietvaros nav nodrošinātas vienlīdzīgas iespējas iepazīties ar informāciju, kas ir pamatā tāda drošības līdzekļa piemērošanai, kas saistīts ar brīvības atņemšanu. Personai un viņas aizstāvim ir pieejama vien tā informācija, kuru procesa virzītājs ir uzskatījis par nepieciešamu iekļaut ierosinājumā. Līdz ar to tas, cik daudz informācijas būs pieejams Personai un viņas aizstāvim, praktiski šobrīd ir atkarīgs no procesa virzītāja izpratnes par ierosinājumā norādāmo informācijas apjomu, kas var novest pie tā, ka Persona vai viņas aizstāvis var tikt maldināts par patieso ziņu apjomu, kas pamato nepieciešamību piemērot ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli. Turklāt šāda prakse veicina vienpusēju kriminālprocesa materiālu interpretāciju un, iespējams, neatpoguļo lietā esošo mīkstinājo vai citu apstākļu esamību lietā, kas savukārt var novest pie tā, ka aizstāvis nevar pilnvērtīgi un efektīvi pārstāvēt sava aizstāvamā intereses, kā tas ir noteikts Konvencijas 6.panta trešās daļas a) un b) apakšpunktā.

[3.4] Vērtējot, vai normas leģitīmo mērķi ir iespējams sasniegt ar citiem, personas tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, vēlos norādīt, ka līdz 2009.gada 1.jūlijam, kad stājās spēkā 2009.gada 12.marta Grozījumi KPL, tā 246.panta otrajā daļā bija noteikts: „Persona, kura īsteno tiesības uz aizstāvību, ir tiesīga iepazīties ar procesuālajiem dokumentiem, kuros fiksētās ziņas par faktiem izmantotas, lai pamatotu procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanu. Ja šāda iepazīstināšana apdraud pirmstiesas izmeklēšanu vai arī trešajai personai vai sabiedrībai svarīgas intereses, ar procesa virzītāja lēmumu to var atlikt līdz attiecīgā apdraudējuma novēršanai.” Līdz ar to minētais tiesiskais regulējums bija Personai labvēlīgāks, paredzot tiesības iepazīties ar tiem procesuālajiem dokumentiem, kuros ietvertās ziņas izmantotas procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanas nepieciešamības pamatošanai, ja tas neapdraud sabiedrības vai trešo personu intereses. Turklāt minētā tiesību norma paredzēja katra atsevišķa gadījuma individuālu izvērtējumu, proti, atļaut personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, iepazīties ar minētajiem dokumentiem, vai neatļaut, ja tas apdraud

⁹ ECT 2010.gada 4.novembra spriedums lietā Arefyev v.Russia, pieteikuma Nr.29464/03 §.85; ECT 1989.gada 30.marta spriedumu lietā Lamy v.Belgium, pieteikuma Nr.10444/83, § 29.

sabiedrības vai trešo personu intereses, līdz apdraudējuma novēršanai. Tiesībsarga biroja rīcībā nav informācijas par iespējamo šīs tiesību normas piemērošanas problemātiku, tomēr acīmredzams, ka minētais regulējums personai bija labvēlīgāks, jo neparedzēja vispārēju aizliegumu iepazīties ar attiecīgajiem tiem kriminālprocesa materiāliem bet gan paredzēja individuālu izvērtējumu katrā konkrētā gadījumā. Līdz ar to secināms, ka pastāv citi, Personas tiesības mazāk ierobežojoši līdzekļi, kā nodrošināt sabiedrības interešu ievērošanu un leģitīmā mērķa sasniegšanu.

Ņemot vērā iepriekšminēto, secinu, ka apstrīdētajā tiesību normā iekļautais tiesību ierobežojums nav uzskatāms par samērīgu, un līdz ar to sabiedrības un indivīda interesēm atbilstošu, un tādējādi tas neatbilst Latvijas Republikas Satversmes 92.panta pirmajam teikumam.

[4] Saeima 2013.gada 23.maijā pieņēma Grozījumus KPL, kuri stāsies spēkā 2013.gada 27.oktobrī. Minēto grozījumu 12.pantā noteikts: „Izteikt 246.panta otro daļu šādā redakcijā: "(2) Pirms pieņemt lēmumu par tāda drošības līdzekļa piemērošanu, kurš saistīts ar brīvības atņemšanu, procesa virzītājs izsniedz personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, tā ierosinājuma kopiju, kurā norādīts konkrētā drošības līdzekļa izvēles pamatojums ar konkrētiem, uz lietas materiāliem balstītiem apsvērumiem.”” Apstrīdētā tiesību norma tiks precizēta, paredzot procesa virzītājam pienākumu izsniegt personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, tāda ierosinājuma kopiju, kurā norādīts konkrētā drošības līdzekļa izvēles pamatojums ar konkrētiem, uz lietas materiāliem balstītiem apsvērumiem. Tā viennozīmīgi veicinās kvalitatīvu un izvērstu ierosinājumu sagatavošanu, nodrošinot personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, iespējas nepieciešamības gadījumā oponent un apstrīdēt ierosinājumā minēto argumentāciju.

Vienlaikus ar 2013.gada 23.maija Grozījumiem KPL tiek papildināts ar jaunu 60.² pantu, kura trešās daļas 1.punktā ir noteikts, ka papildus tiesībām, kas noteiktas šā panta pirmajā daļā, aizturētajam, kā arī aizdomās turētajam vai apsūdzētajam, kuram piemērots ar brīvības atņemšanu saistīts drošības līdzeklis, ir tiesības iepazīties ar tiem lietas materiāliem, ar kuriem pamatots ierosinājums piemērot ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, ciktāl šāda piekļuve neapdraud citu personu pamattiesības, sabiedrības intereses un netraucē kriminālprocesa mērķa sasniegšanu.

Minētās tiesību normas, skatot tās kopsakarībā, būs labvēlīgas personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, un praksē tās nedrīkstētu tikt piemērotas atrauti viena no otras. Minētie grozījumi arī nodrošinās gan Personas, gan sabiedrības intereses uz netraucētu kriminālprocesa gaitu, kā arī citu kriminālprocesā iesaistīto personu intereses, ja konkrētu kriminālprocesa materiālu, uz kuriem balstīta nepieciešamība piemērot ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, uzrādīšana Personai varētu kaitēt to interesēm.

[5] Papildus vēršu uzmanību uz izmeklēšanas tiesneša institūta esamību kriminālprocesā. Kriminālprocesa likuma 40.pantā ir noteikts, ka izmeklēšanas tiesnesis ir tiesnesis, kuram rajona (pilsētas) tiesas priekšsēdētājs uz noteiktu

laiku likumā noteiktajos gadījumos un kārtībā uzdevis kontrolēt cilvēktiesību ievērošanu kriminālprocesos. Līdz ar to, ja sabiedrības vai citu personu interešu nodrošināšanai nav pieļaujama to kriminālprocesa materiālu uzrādīšana personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, bet, kas pamato drošības līdzekļa piemērošanas nepieciešamību, izmeklēšanas tiesneša pienākums ir objektīvi izvērtēt visus šos materiālus un nepieļaut nepamatotu Personas cilvēktiesību ierobežojumu.

Tādējādi secinu, ka 2013.gada 23.maijā pieņemtie Grozījumi KPL, ja tie tiks piemēroti atbilstoši to mērķim un jēgai, katrā konkrētā gadījumā veicot atbilstošu izvērtējumu, varētu novērst apstrīdētās normas spēkā esošās redakcijas nepilnības.

[6] Atbildot uz Satversmes tiesas tiesneses S.Osipovas 2013.gada 9.septembra lēmumā uzdotajiem jautājumiem, kā arī rezumējot iepriekš minēto, sniedzu šādu informāciju:

1. Apstrīdētā norma neatbilst Satversmes 92.panta pirmajam teikumam, jo nenodrošina līdztiesības principa ievērošanu starp pusēm, lemjot par ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.
2. Tiesībsarga biroja rīcībā nav informācijas par to, vai līdzšinējā apstrīdētās normas piemērošanas praksē ir novērojamas nepilnības, jo Tiesībsarga birojā nav saņemti privātpersonu iesniegumi par apstrīdēto normu.
3. Uzskatāms, ka grozījumi, kurus Latvijas Republikas Saeima pieņēma Kriminālprocesa likumā 2013.gada 23.maijā, kuri stāsies spēkā 2013.gada 27.oktobrī, praksē novērsīs apstrīdētās normas spēkā esošās redakcijas nepilnības, ja tiks piemēroti to kopsakarībā un neatrautī viens no otra.

Tiesībsargs

J.Jansons

Lepika 67686768
Tralmaka 67201419

